

ZÖLD ÉS FEKETE
(FEKETE-ZÖLD, ZÖLD ÉS FEKETE FRANCIA TÁJ),
1930

Tempera, fa, 52x80cm
Jelezve jobbra lent: Farkas 1930

Kikiáltási ár: 15 000 000Ft
Starting price: 60 000 EUR

PROVENIENCIA:

- korábban Glücks Ferenc gyűjteményében

FARKAS István: A vonat, 1930, magántulajdon

Edvard MUNCH: Tájkép, 1925-1931

KIÁLLÍTVA:

- Farkas István gyűjteményes kiállítása. Le Portique, Párizs, 1930
- Farkas István festőművész kiállítása. Ernst Múzeum, Budapest, 1932. február
- Farkas István újabb képei és rajzainak kiállítása. Ernst Múzeum, Budapest, 1936. január
- Farkas István képei. Hazafias Népfrent VI. kerületi klubja, Budapest, 1968.
- Farkas István gyűjteményes kiállítása. István Király Múzeum, Székesfehérvár, 1969.
- Farkas István gyűjteményes kiállítása. Budapesti Történeti Múzeum, Budapest, 2005.

REPRODUKÁLVA:

- Magyar Művészet. 1932. 261-275.
- Újidők. 1932. 281-283.
- Nyilas-Korb Jenő: Farkas István. Budapest, Bisztrai, 1935. 10.
- André Salmon: Etienne Farkas. Paris, Éditions des Quatre Chemins, 1935. 26.
- Pataky Dénes: Farkas István. Budapest, Corvina, 1970. 10.
- S. Nagy Katalin: Farkas István. Képzőművészeti Alap, 1979. III. kép
- Kernács Gabriella: Farkas István. Budapest, Corvina, 1980. 2. kép
- S. Nagy Katalin: Farkas István értett korszaka I. Kommentár, 1992. 6. 23-31.
- S. Nagy Katalin: Farkas István. Budapest, Artis Alapítvány, 1994.

„Harmonikus táj, végtelen nyugalom, csend, az emberek világa helyett a természeté. Visszatérés a tájhoz. Az emberi világ elől menekülve keres fogódzókat a tájban. A feketék barnákkal és szürkékkel oldottak, a zöldek a növények, a mezők, a tavaszi vizek megnyugtató foltjait idézik. A föld szélén megtörő hullám, a nagyon távoli világítótorony s az ég aljának fehérje alátámasztja a tiszta csend, a nem evilági nyugalom valóságosságát. Csakhogy mégis látszatokra épül ez a harmónia is. És szó sincs a natura kínálta oldódásról. Abszurd méretek egymás mellett, különböző léptékű perspektívák. Mekkora ez a táj, ez a világ? Kertcske vagy a világvége? A felszántott földcsíkok akár egy kert tartozékai is lehetnének. Épp a figurák léptéke által van felborítva a rend. Ha a valóságos léptéket vesszük figyelembe a jobb oldali domb közelében, a figurák akkorák, mint maga a domb. A figurák „léptéktelenek”; kontúrvonalaik összemosisodottsága révén tájképi elemekké válnak. Mintha szőlőtőkék volnának, vagy fává, bokorra változtak volna. Az ember nem is ember. Fa, farönk, szőlőtőke, röghöz kötött növény, bármi, akármilyen. A tárgyak, elemek szinte átlépnek a irracionálisba, a képzeletbelibe, az álomiba, a metamorfózisok magától értetődővé válnak.”

S. Nagy Katalin: Farkas István.
Budapest, Artis Alapítvány, 1994. 87.

